

vovk
AK

Vereniging ouders van een vermoord kind

Cocon

Een schaduw, levenslang
EEN SCHADUW, LEVENSLANG

JAARGANG 13 NUMMER 4

DECEMBER 2013

Cocon is het ledenblad van de Vereniging ouders van een vermoord kind

Redactie en bestuur

REDACTIE COCON

Paul Kuiper tel. 074-2439826
Rien Verbiest tel. 023-5263518/06-51346075

kuiper.p@tiscali.nl
rienverc@xs4all.nl

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:
Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De volgende Cocon verschijnt op 15 maart 2014.
Kopij vóór 15 februari sturen naar het redactieadres.
De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.

BESTUUR VOVK

Jan van Kleeff voorzitter
Ron Sluijs secretaris
Frans Martens penningmeester
Annie Beerkens bestuurslid

telefoon 06-46 09 88 71
Samenweid 42, 1935 AX Egmond-Binnen
bankrekening: ING 28 33 50

VAN DE REDACTIE

Het samenstellen van de Cocon is altijd weer een spannend avontuur. Krijgen we genoeg kopij om weer een heel blad te vullen? Waarover zullen we het hebben? Moet het een themanummer worden? Kan alles wat we binnenkrijgen geplaatst worden? Wordt het niet een al te eenzijdig nummer? Doen we recht aan onze lezers? Is dit wat van de Cocon verwacht mag worden? Wat wordt er eigenlijk van de Cocon verwacht?

We hebben ooit wel eens overwogen een jaar lang een bepaald thema centraal te stellen, maar dat was bijna niet te doen.

Nu ik dit schrijf, zijn we net het overschakelen van zomer- naar wintertijd. Altijd weer de vraag of de klok nou voor- of achteruit moet.

Misschien is dit voor velen van ons wel een prangende vraag: gaan we vooruit of gaan we achteruit? Zelf denk ik dat hier geen eensluidend antwoord op mogelijk is: je gaat niet altijd vooruit en je gaat niet altijd achteruit. Je golft soms heen en weer en je weet niet waar je uit komt. Soms weet je niet of je er ooit nog wel uit kunt komen.

Is je leven ooit zo ingrijpend veranderd als door de dood van je kind? Ik heb wel eens gezegd dat de geboorte van je kind net zo ingrijpend is als de dood van je kind. In ieder geval is het zo dat je leven van voor de geboorte van je kind nooit meer terugkomt en zo is het ook met de dood van je kind. Je leven van voor die dood komt nooit meer terug.

In dit nummer krijgen wraak en vergeving ruime aandacht en dat is goed, want het zijn grote woorden die aandacht nodig hebben. In het kader van dit redactionele artikel wil ik er niet al te diep op ingaan, maar er toch een paar gedachten aan wijden.

Het oog-om-oog en tand-om-tanddenken wekt soms weerstand op, maar iemand heeft eens gesteld dat dit principe – uit de Bijbel – eigenlijk een heel redelijk principe is. Iemand die je oog verwoest, moet je niet zwaarder straffen door bijvoorbeeld een arm af te hakken. Iemand die je tanden uit de mond slaat, moet je niet zijn nek breken. Met gelijke munt betalen zal hier ook wel mee te maken hebben. Met andere woorden: de straf moet wel in verhouding staan tot het vergrijp. Zo bezien lijkt mij dit een vorm van wraak. En wij hebben in ons land de rechterlijke macht in het leven geroepen om die vormen van wraak in

goede banen te leiden. Ik denk dat we dit ook maar aan justitie moeten over laten.

Wraak en vergelding liggen voor mijn gevoel dicht bij elkaar. Er moet voor zover dat mogelijk is, iets goed gemaakt worden. En helaas, wat ons allen is overkomen is niet meer goed te maken, door niets en door niemand.

En dan kom ik haast vanzelf bij de vergeving terecht. Vergeven is de ander de mogelijkheid geven om ondanks wat er is gebeurd, verder te kunnen leven. Ik heb er de grootste moeite mee om dit op te schrijven, want alles in mij komt hier tegen in opstand. Ook als iemand vindt dat de ander een tweede kans moet krijgen, gaan bij mij de haren overeind staan: mijn dochter heeft helemaal geen kans gekregen, laat staan een tweede!

Maar altijd komt bij mij dan weer de vraag naar boven: moet ik dan vergeven wat hij mijn dochter heeft aangedaan? Kan ik namens haar vergeven? Dat zou je dan aan haar moeten vragen, maar dat kan niet.

En zo blijf ik altijd maar weer met vragen zitten, maar het worden geen nachtmerries.

U zult in deze Cocon weer verhalen lezen van lotgenoten die hebben meegemaakt wat wij allen hebben meegemaakt, maar elk verhaal is uniek, zoals elk kind uniek is. We lezen weer iets over de altaarcultuur, het bestuur vertelt iets, we hebben weer iets ‘Voor u gelezen’, ‘Ieder zijn mening’ zult u aantreffen en in het hart van het blad de namen van hen die wij in januari, februari en maart gedenken. Voor alle duidelijkheid: het zijn onze dierbaren die in januari, februari en maart zijn geboren.

Het zou een beetje wrang zijn om veel leesplezier te wensen, maar wel hopen we dat u soms iets herkent, dat u zich soms getroost voelt, dat het u misschien zelfs iets licht kan geven in deze donkere tijd van het jaar, in het donker van uw leven. Dat hoop ik namens de redactie,

Paul Kuiper

(Tijdens het schrijven van dit stukje, op 25 oktober, heeft mijn jongste dochter Gertske haar eerste kind gekregen: Olivier Paulus)

VAN HET BESTUUR

De laatste maanden van een jaar zijn traditioneel drukke maanden voor het bestuur. Diverse instanties willen veelal voor afsluiting van het jaar nog bijeenkomsten met de lotgenotenorganisaties beleggen. Zo ook dit jaar. In de Cocon van maart 2014 zal het bestuur verslag doen van die overlegbijeenkomsten, die gehouden zijn na inlevering van de kopij voor de Cocon, midden november.

Eind augustus zijn bestuursleden van de lotgenotenorganisaties door het ministerie van Veiligheid en Justitie uitgenodigd om van gedachten te wisselen over door het ministerie te formuleren toekomstvisie op het gevangeniswezen. Een nuttige bijeenkomst waarin vanuit het perspectief van nabestaanden, een bijdrage is geleverd aan de toekomstvisie.

Begin september vond in 's-Hertogenbosch de officiële opening plaats van het digitale slachtofferportaal in aanwezigheid van staatssecretaris dhr. Teeven en voorzitter van het College van Procureurs Generaal, dhr. Bolhaar. Het digitale slachtofferportaal begint met het toegankelijk maken, door middel van DigiD, van informatie over verloop van rechtszaken voor slachtoffers en nabestaanden in hoger-beroep-zaken. Verdere landelijke uitrol volgt. Een kleine afvaardiging van het bestuur was bij de officiële opening aanwezig.

Onder leiding van het ministerie van V en J is een multifunctionele Werkgroep Omgangsregeling gestart. Ondergetekende heeft in september op uitnodiging van de Werkgroep gesproken over zijn persoonlijke ervaringen. De staatssecretaris vindt het onderwerp gezag en omgang na partnerdoding uiterst belangrijk. Conclusies en aanbevelingen van de Werkgroep worden in de loop van 2014 verwacht.

Op 21 september vond de jaarlijkse Dag Herdenken Geweldslachtoffers plaats in Venlo. Het was een mooie, waardige manifestatie. Het dragen van het lint met de namen van onze kinderen door het stilgevallen stadscentrum, was indrukwekkend. Lof aan allen die aan de organisatie van deze dag hebben bijgedragen.

Onze eerste lotgenotenbijeenkomst in september bestond voornamelijk uit een wandeling in Leusden. Onze gids was Johan, de man van De Kom die ons altijd voorziet van koffie en thee. De bedoeling was om tijdens de wandeling ongedwongen met elkaar te praten. Uit de reacties van de deelnemers kunnen we opmaken dat de wandeling een succes was en dat een herhaling van een wandeling in 2014, zeer gewaardeerd wordt.

In de loop van november en december staan nog een aantal belangrijke gesprekken en bijeenkomsten gepland waar bestuursleden nauw bij betrokken zijn, zoals:

- * gesprek met de Voorzitter van het College van Procureurs Generaal, dhr. Bolhaar;

- * bijeenkomst met rechters, georganiseerd door de Raad van de Rechtspraak en ministerie van Veiligheid en Justitie, waar ingegaan zal worden op vragen van nabestaanden van geweldslachtoffers;

- * Symposium Forum TBS, georganiseerd door Stichting Forum TBS, in Nijmegen;

- * Vergadering van de Federatieraad i.o.

Sluitstuk van het jaar is onze december-herdenkingsbijeenkomst in Leusden. Voorbereidingen zijn in volle gang. Het belooft weer een mooie middag te worden waar het herdenken van onze kinderen centraal zal staan. Het bestuur hoopt u weer in groten getale te mogen begroeten.

Deze december-Cocon is de laatste Cocon van het jaar 2013. Het bestuur wenst u veel sterkte en kracht met de altijd zware dagen van kerst en oud en nieuw. Dagen waarop wij onze kinderen extra missen, dagen dat hun plaats aan tafel leeg blijft. Laten we met elkaar de wilskracht hervinden om het leven weer zin te geven en om er te zijn voor hen die ons ook nodig hebben. Daarop bouwend wenst het bestuur dat het jaar 2014 voor u weer een beetje beter zal zijn dan 2013.

*Jan van Kleeff,
voorzitter VOVK*

DAG HERDENKEN GEWELDSSLACHTOFFERS 2013

Als je in Hengelo woont ligt Venlo niet naast de deur en daarom is de wekker een uur vroeger dan normaal gezet. Samen met de vrienden waar we dit jaar ook De Muur mee hebben bezocht (zie de vorige Cocon) rijden we naar Venlo en vinden in de buurt van Theater De Maaspoort zomaar een rustig parkeerplekje, waar we twee keer rondrijden om te kijken of er geen parkeerverbod geldt. Een mooiere locatie dan het theater De Maaspoort kun je je haast niet voorstellen met het prachtige uitzicht op een bocht in de Maas. De stemming lijkt een beetje op die na afloop van een begrafenis of crematie: je ontspant je. Er klinkt dan ook af en toe een hartelijk gelach. Maar ondertussen zit je wel temidden van een berg verdriet, want eigenlijk wil je hier niet zijn, of liever: de reden waarom je hier wilt zijn is je kind dat er niet meer is, dat door geweld om het leven is gebracht. In de vrijwel geheel gevulde theaterzaal spreekt de burgemeester van Venlo hartverwarmende woorden. Hij heet ons welkom en beseft dat we hier natuurlijk nooit hadden moeten zijn, dat de reden waarom we hier zijn verschrikkelijk is. Dat zijn ware en warme woorden.

Na de lunch komt het hoogtepunt van de dag. Hoogtepunt is natuurlijk precies het verkeerde woord, maar om dit deel van de dag draait het wel helemaal: de stille tocht met het al maar groeiende lint met namen, namen van onze dierbaren. Dit woord is deze dag vaak gebruikt en het klopt ook: we lopen hier om ieder die het maar wil zien te laten zien dat een geliefd mens is vermoord.

Een stille tocht – en stil was het daar in Venlo. Een vol plein en ieder zweeg. Ouders met kinderen die stil bleven staan en wat zou er door hen heen gaan?

En dan de minutenlange stilte, de Last Post die ik nog nooit zo mooi heb horen spelen. De terugtocht op eigen gelegenheid door een Venlo waarvan ik nooit heb geweten dat dit zo'n mooie stad is.

Terug naar de Maaspoort met een kaarsje in je hand. Een kaarsje, aangestoken aan de eeuwige vlam, een initiatief van de familie Steegmans. Een paar dagen later, op de geboortedag van Maaïke, hebben we het kaarsje op haar graf gezet.

We hebben mooie muziek gehoord, we hebben mooie gedichten gehoord. Medeorganisator Rien Verbiest wees er in zijn slotwoord op dat wij het soms zo moeilijk hebben, maar dat – en hier wees hij naar de foto's – zij het natuurlijk het moeilijkst hebben gehad. Woorden om stil van te worden.

Over stil gesproken: in Venlo wordt jaarlijks ook rond deze tijd een motortocht gehouden, de MA-run. Dat staat voor Maria Auxiliatrix Run, genoemd naar een zorginstelling in Venlo. Honderden motoren met zijspan houden op die dag een tocht in de omgeving van Venlo met als passagiers jongeren met een lichamelijk en/of geestelijke beperking. En bijna aan het einde van hun tocht kwamen ze langs De Maaspoort en hielden een lawaaioprotest tegen zinloos geweld, juist omdat wij er waren met de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers.

Met donderend geweld (!), met loeiende motoren, met jankende claxons trokken ze door de straten en wat hadden hun passagiers een plezier. Je ziet niet vaak zoveel stralende gezichten aan je voorbijtrekken.

Toen moest ik aan de ouders van deze kinderen denken, van deze levende kinderen. Wat een zorg hebben zij om hun kind, hun leven lang.

Met een prima buffet werd deze dag afgesloten.

Niks negatiefs te melden dus? Nou nee, of het moest de achtergrondmuziek in de foyer tijdens de lunch zijn, maar ach, moet je je daar nou druk over maken?

Hulde aan de organisatie van deze dag. Volgend jaar in Groningen.

Paul Kuiper

HET VERHAAL VAN

ROBIËNNA REBOE † 28-05-2009

Op 28 mei 2009 wordt de 12 jarige Robiënna Reboe doodgestoken door de ex-vriend van haar moeder in haar woning in Amsterdam. De dan 48 jarige ex-vriend Shelwin R. wordt veroordeeld tot een celstraf van twintig jaar.

Ik heb een ontmoeting met de moeder van Robiënna, Marcia, haar dochtertje Rachaila (14-11-2012 geb.) en heel kort met haar vriend Melvin. Hij moet zich haasten naar zijn werk. Als ik Marcia vraag hoe ze aan zo'n mooie naam als Robiënna komt, vertelt ze dat dit naar een idee is van haar moeders zus om de naam van haar biologische vader, Robi, als basis te nemen.

Marcia vertelt: "Ik ben in 1976 in Suriname geboren en ben als vierjarige met mijn moeder hier naar toe gekomen. Mijn vader was al in Nederland. In 1977 werd nog een zusje geboren. In de loop van 1995 raakte ik bevriend met Robi. Al vrij snel bleek dat hij mij niet serieus nam en er kwam al tijdens de zwangerschap een eind aan de relatie. Bij een zogenaamde vakantie bleek hij namelijk zijn vrouw op te halen! Ik heb dan ook geen contact meer met hem.

Daarna heb ik vier jaar bij mijn ouders gewoond. Ik werkte en zij hadden intussen de zorg over Robiënna. Naast mijn werk runde ik samen met een vriend een jongerencentrum. Allerlei activiteiten waren daar mogelijk zoals snookeren en in het weekend party's, ook voor ouderen. Uiteindelijk is ook die vriend met de noorderzon vertrokken en liet me met een behoorlijke schuld zitten. Ondanks dat ik het

bij mijn ouders prima naar mijn zin had, moest ik toch zelfstandig verder. Ik betrok, samen met Robiënna een eigen woninkje. In de tijd dat ik in 2006 op Schiphol werkte, kreeg ik een lat-relatie met Shelwin. Hij had zijn eigen stekkie en dat vond ik prima. Dat hij het ook prima vond bleek uit het feit dat hij zo nu en dan andere vriendinnen had. Wanneer ik hem daarmee confronteerde was ik gestoord volgens hem. Dus ook die relatie liep teneinde; ten minste ik wilde er een punt achter zetten.

Shelwin pikte dat niet en zei op een bepaald moment dat wanneer hij 'er uit gezet zou worden' hij de boel kort en klein zou slaan. Na wat gepraat om toch als goede vrienden uit elkaar te gaan, geloofde ik hem daarin. Er moesten nog wat spulletjes door hem worden opgehaald en dat was het dan. Op een avond kom ik thuis in een pikkedonkere kamer, doe ik het licht aan en daar zit mijnheer op de bank met wat spulletjes, een rugzak en bier om zich heen!

Ik maak voor Robiënna een tosti, doe intussen een wasje en we gaan aan de eettafel een kopje thee drinken. Op dat moment komt hij bij ons aan de tafel zitten en vraagt aan Robiënna of ze soms bang voor hem is. Als ze tegen hem zegt: "Nee hoor" en opstapt om een bordje weg te brengen, staat hij ook op een steekt met een stanleymes haar keel open van links naar rechts. Het is maar een fractie van een seconde geweest dat hij haar geraakt heeft want ik spring op hem en lever een gevecht in doodsangst met hem. Minuten lang worstel ik met hem waarin ik geschopt, geslagen en gestoken word. Mijn geschreeuw leidde hem ook af; ik kon ondertussen mijn vader bellen. Tijdens de worsteling gilte hij "Kijk wat je me hebt aangedaan, als ik jullie niet krijg dan krijgt niemand jullie!" Op het moment dat hij mij weer met een mes te lijf wil gaan, bonkt de politie op de deur en krijg ik de kans om open te doen. Diverse meldingen vanwege het hele tumult, zorgden er voor dat politie, brandweer en de ambulance met hoge prioriteit uitrukten. Robiënna wordt met spoed behandeld in de woonkamer waar ze is gevallen na het openhalen van haar keel.

Wanneer ik volledig gestrest in het ziekenhuis lig en de hele nachtmerrie voortdurend aan me voorbijtrekt, vertelt een agent me dat mijn dochtertje het niet gehaald heeft. Ik heb me niet meer in de hand, trek alle infuus er uit en

word door het verplegend personeel uiteindelijk platgespoten. Een paar uur later ben ik verdachte....! Het is dat ik gewond in het ziekenhuis lig maar anders had men mij aangehouden, wordt me door oom agent verzekerd. Ik was zo verbolgen over het rechtssysteem, zo ontdaan over zoveel onbegrip. Achteraf begrijp je het wel maar op dat moment slaan alle stoppen door. Het is logisch dat ze alle verdachte handelingen dienen na te gaan en dus ook die van jou. Maar toch, op een dergelijk moment kun je niets meer hebben en is het de omgekeerde wereld. Ik heb moeten vechten als een leeuw voor mijn leven, mijn dochtertje heeft het niet gehaald en ik zou me moeten verantwoorden als verdachte?

De doodsstrijd die ik heb gevoerd leek wel een uur te duren. Uit reconstructie blijkt dat het in ruim tien minuten zijn beslag gehad heeft. Hij blijkt drugs en alcohol gebruikt te hebben, veel, een promillage van 2 à 3 promille. De vlotte hulp is mijn redding geweest, maar mocht voor Robiënna niet baten. Zij was op slag dood. Het is onbegrijpelijk, niemand had verwacht dat hij zo iets zou kunnen doen. Ik krijg geen enkel antwoord op de vraag van 'waarom'? Het blijkt gewoon een wolf in schaapskleren te zijn. Het pijnlijkste wat hij me kon aandoen is bewaarheid: me mijn dochter ontnemen.

En dan volgt er schuld, schuldbesef omdat ik het wel gered heb en Robiënna niet. Na de uitspraak komen daar nog ordinaire verdachtmakingen vanuit je omgeving bij. Het zou mijn schuld zijn dat mijn dochter er niet meer is omdat ik deze situatie gecreëerd heb; ik heb het laten gebeuren. Ik was toch diegene die er een eind aan wilde maken? En dan wil ik niets meer. En denk ik 'was ik er maar niet meer'. Gewoon van drie hoog naar beneden springen of me te pletter rijden. Dan wil ik alleen nog naast Robiënna liggen, huilen en meer niet. Omdat ik haar dan zo mis.

Mijn vertrouwen in de mensheid is echt beschadigd. Ik was in het begin zo verschrikkelijk bang. De gordijnen durfde ik niet open te doen. Ik durfde nauwelijks de straat op. Ik heb ook met weinig mensen echt contact. We hebben intussen een ander huisje op een andere plek maar ik ben nog net zo op mezelf. Ik heb mijn ouders, mijn zus en mijn werk en dat is het. Misschien wordt me dat

door familie kwalijk genomen, maar het hoeft niet van mij. Ik kan ook niet echt over mijn verdriet praten. Ik ben nou eenmaal een binnenvetter, dat heb ik van mijn vader. Ook al begrijpen mijn ouders en mijn zus me, dan nog heb ik niet die behoefte om mijn hart uit te storten. Ook bij Melvin kan ik dat niet. Ik concentreer me op mijn werk en dat is al moeilijk genoeg. We hebben een lief dochtertje samen en ik zal verder moeten hoewel het gemis niet minder wordt.

Een tijdje terug heb ik EMDR gevolgd maar ben er ook weer mee gestopt. Er gebeurde op dat moment te veel met me en om me heen. Ik kon het er even niet bij hebben. Ik zal het wel weer oppakken als ik me beter voel. Ondanks dat ik me met de dader nauwelijks bezig houd, wil ik wel weten wanneer hij op proefverlof zou gaan of iets dergelijks. Een kat in het nauw maakt rare sprongen en wie weet wat hij me alsnog wil aandoen? Hij heeft niets losgelaten, wilde niets vertellen. Wat leeft er nog bij hem? Maar ik zou het toch niet te weten komen dus ik heb ook geen behoefte om het hem te vragen. Alleen maar om hem koud te maken. Ik heb niets, maar dan ook niets te verliezen. Ik ga er echt voor zitten. Ik wil hem dood! Ik krijg zo veel dingetjes van Robiënna niet meer mee. Haar vriendjes, kleinkinderen....op dat moment begint Marcia te huilen, het verdriet wordt haar te veel. Marcia's gezicht fleurt weer wat op als ik haar vraag wat over Robiënna te vertellen.

Het was zo'n vrolijk spontaan meisje. Ze wilde ieders vriendinnetje zijn en kon wel eens verdrietig zijn bij een afwijzing. De hele buurt kende haar omdat ze zo behulpzaam was. Ze deed boodschapjes voor oudere mensen in de buurt, bracht post weg en hielp ze met van alles. Ze werd het moedertje van de buurt genoemd. Ze was altijd correct en tegen niemand brutaal; dat hoor je pas later in de wandelgangen en dat doet je goed. Ze werd door iedereen een lieverd gevonden en dat was ze ook.

Als ik bij de hemelpoort kom weet ik misschien pas wat er gebeurd zou zijn als ze gezegd zou hebben dat ze wel bang was voor 'hem'? Of bedoelde ze dat ze niet bang was om dood te gaan?

Misschien dat ik het dan pas te weten kom?

Rien Verbiest

VERSLAG WERKGROEP DHG VENLO

Omdat de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers dit jaar in Venlo werd gehouden en er regionaal veel geregeld moest worden ben ik samen met Mariet Kraus-Maassen (zus van Chiel Maassen) en Huub Steegmans (vader van Rene Steegmans) deze uitdaging, in de vorm van een werkgroep, aangegaan.

In het voorjaar van 2013 kwamen we voor het eerst bij elkaar, en vanaf dat moment werden onze taken verdeeld. Mooi om te zien hoe we, als voor elkaar toch onbekende mensen, elkaar konden aanvullen en ieders kwaliteiten en contacten konden benutten om een mooi programma samen te stellen. Natuurlijk is er een draaiboek waar de grote lijnen in vast liggen, maar de echte invulling moest nog beginnen.

Als bewoonster van Lottum, dat in de volksmond ook wel het rozendorp wordt genoemd, kon het niet anders dan dat het regelen van de rozen een van mijn taken werd. Verder het informeren van de pers en het regelen van de vrijwilligers.

Ik heb versteld gestaan van de bereidheid tot medewerking die we van alle kanten kregen. Mooi om te horen dat je bv. met de vrijwilligers niet hoeft te vragen of ze je willen helpen, maar ik de vraag terug kreeg, wat, waar en hoeveel, wij regelen het en doen het graag voor jullie.

Na alle inspanningen en regelwerk dat we samen hebben gedaan, kwam met het naderen van 21 september ook wel een gevoel van spanning om de hoek kijken. Hebben we overal aan gedacht, gooit het weer geen roet in het eten, zullen de nabestaanden de dag krijgen

waarvoor ze naar Limburg reizen. Maar ook mijn eigen stukje waarvoor ik in deze werkgroep terecht kwam het herdenken van mijn zoon Sjoerd Rutten.

Na in de laatste week nog heel veel werk verzet te hebben en enkele t.v. opnames (tv-Limburg) en omroep Venlo gehad te hebben kijk ik terug op een geslaagde Dag Herdenken Geweldsslachtoffers. Ik hoop dat met mij alle nabestaanden dit gevoel hebben en dat we aan hun gevoel van gemis, verdriet en herdenken die aandacht hebben kunnen besteden die nodig is om verder te kunnen.

Hoewel zwaar was het mooi om dit samen met Mariet en Huub, natuurlijk in samenwerking met het bestuur, te hebben mogen doen.

Annie Beerkens

ELKE STAD

(Gedicht)

Als straks het lange lint
zich slingert over de parade
een duif het koerden staakt
en passant de pas inhoudt
spreekt elke naam voor zich

Elke stad kent wel een plaats
een treinstation, een supermarkt
een trapportaal of na sluitingstijd
een uitgaansstraat waar mensen
bij een lichtje of spontane bloemen
even hebben stilgestaan

In het park wakkert onafgebroken
de vlam van waakzaamheid
Als in de nacht het licht gedoofd
de torenklok slaat, een oude boom
opschrikt uit een droom, hoor je
het fluisteren van een naam
het kloppen van een hart

Zolang een naam blijft uitgesproken
het lange lint zich slingert
door een straat
vergeelt geen foto
komt de zon op
effent zich een weg
naar de dag van morgen

Voormalig stadsdichter van Venlo,
Herman Verweij

HET IS AL ZÓ LANG GELEDEN.....

Felicita Oostdam † 24-11-1994

De 9-jarige Felicity Oostdam werd slachtoffer van een verkrachter en moordenaar. Felicity werd gevonden in een volkstuintencomplex langs het spoor in Den Haag. Een 36-jarige inwoner van Leidschendam werd gearresteerd. Hij was al eerder veroordeeld voor exact eenzelfde misdrijf.

Op mijn vraag aan Gianna, de moeder van Felicity, hoe het haar nu na al die jaren vergaat, komt een antwoord dat niets te wensen overlaat en dat niet op berusting lijkt. "Aagh, ik ben er nog steeds mee bezig, gisteren was die TBS verlenging weer aan de orde en het gaat zo steeds maar door. Eén ding weet ik zeker, het blijft me achtervolgen".

'Ik ben in Italië geboren en in 1970 kwamen we met een gezin van zes kinderen naar Nederland. In 1972 zijn mijn ouders overleden. Vanaf dat moment werd ik door een oudere broer opgevoed. Ik heb een hele roerige jeugd gehad, ben seksueel misbruikt door een familielid en mishandeld. Na een gebroken neus was het voor mij onvermijdelijk om me bij de politie te melden. Die hebben me daar weggehaald. Het vechten voor mijn leven is toen al begonnen'.

'Felicita is uit mijn eerste huwelijk geboren wat, jammerlijk genoeg, na 1,5 jaar al weer voorbij was. Dat is geen bemoedigend begin. De volgende relatie ging me nog meer in de koude kleren zitten. Hij misbruikte me van alle kanten en heeft me volledig de vernieling in geholpen. Na twee en een half jaar heb ik die relatie moeten beëindigen, ook omdat Felicity niet veilig voor hem bleek.

Toen die relatie over was ben ik gaan werken, ik pakte alles aan wat voor handen kwam. Ondanks dat ik weinig opleiding heb genoten heb ik me op weten te werken tot aan een vaste baan bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken als secretaresse. Ik voelde me groeien: een eigen huisje, zelf opgeknapt en een vaste baan. Met een nieuwe vriend gaat mijn leven weer verder, maar dan! Een miskraam bij 29 weken van een jongetje brengt me weer treurnis en ik krijg baarmoederkanker. De arts adviseert me dat als ik nog een kinderwens heb dan daar niet te lang mee te wachten, anders zou het wel eens onmogelijk kunnen zijn. In maart 1994 wordt mijn tweede dochter Sylvania geboren. Vanaf dat moment ben ik echter niet meer zo in de gelegenheid om Felicity naar school te brengen. Sylvania moet ik 's morgens eerst naar de opvang brengen. Het loopje van een kwartier naar school blijkt Felicity fataal te worden. Men weet niet of ze op school is aangekomen, wel dat ze bij een man achter op de fiets gezien is. Die morgen wordt ze vermoord gevonden op een volkstuintencomplex. Omgebracht door meerdere messteken op diverse plaatsen in haar lichaam. Mijn wereld stortte in.

Ik kon niet meer in Den Haag blijven, ik moest uit die omgeving en uit dat huis weg en kon door snelle medewerking in Zoetermeer terecht. Veel hielp het allemaal niet. Ik stortte volledig in en kon mijn dochttertje niet in mijn nabijheid verdragen. Mijn toenmalige schoonmoeder heeft zich dag en nacht om haar bekommerd; ik kon het niet en werd zelfs suïcidaal. Mijn vriend had er na een paar maanden genoeg van. Na drie maanden nog steeds rouwen, dat vond hij belachelijk: dus einde relatie. Hij liet me met een gigantische huurschuld achter, terwijl ik alleen een wao-tje had. Ik leefde inmiddels op beschuit met thee, tezamen met mijn dochttertje. Ik was inmiddels volledig afgekeurd en kon haar weinig bieden. Ik zat aan de grond, voelde me eenzaam en verlaten en had grote angsten.

In 1995 word ik bij een keurings-arts van het UWV opgeroepen en hij vindt dat ik wel kan gaan werken zonder dat hij mijn dossier gelezen heeft. De beveiliging is er bij moeten komen om mij naar buiten te krijgen. Later kreeg ik een excuusbrief van hem, maar toch! Vrienden hebben me geholpen met ons voortbestaan en later om terug te keren naar Den Haag. In mei 1996 was ik weer terug en

kon ik de moed bij elkaar rapen om weer te gaan werken. Ik moest toch in mijn onderhoud voorzien? Ik ging huizen schoonmaken van vrienden en kennissen, ondanks dat ik vrees had om over straat te gaan. Ik had grote angst om onder de mensen te komen.

Harke, de dader, heeft uiteindelijk 14 jaar gekregen en TBS. Hij zit nu acht jaar in de TBS, inmiddels op de long-stay afdeling. Omdat hij echter nooit schuld heeft bekend en/of er iets verteld heeft over zijn 'zaken', is er voor hem geen behandelpunten te ontwikkelen! Verzoeken voor een invrijheidstelling zijn tot nu toe gelukkig niet ingevorderd. En dan hebben we gisteren die zitting gehad en heeft 'mijnheer' migraine en komt niet opdagen. Het is toch erg! Zijn advocate mevrouw Gerda Later zei dat hij het niet op kon brengen om ergens over te praten. En dat heet dan migraine! We hebben nog nooit enig antwoord gehad op wat zich heeft afgespeeld. Ze is met ontkleed onderlichaam gevonden. Er zijn geen seksuele sporen bij haar gevonden maar dergelijk contact is ook niet per se uitgesloten. Dan wil je toch alles maar dan ook alles weten, maar mijnheer zegt niets.

We hebben er inmiddels bij de Dienst Justitiële Inrichtingen (DJI) voor gekozen om van het geheel op de hoogte gehouden te worden. Dus voor de tweejaarlijkse verlengingsbespreking worden we in de plaats delict (Den Haag) uitgenodigd en horen we van de ontwikkelingen. Dat werpt je meestal weer helemaal terug bij af. De laatste keer presteerde mevrouw Later het om tegen de rechter te zeggen dat ze een cold-case gaat openen. Alleen dat woord al doet me op dat moment door de grond zakken. Dan denk ik: "Wordt alles weer opgerakeld, begint alles weer van voor af aan?" Dan blijkt achteraf dat ze zit te bluffen en het woord cold-case heeft misbruikt. Ze is er alleen op uit om Harke vrij te krijgen en daarin schuwt ze niets. "Iedereen is zo blij met Harke, de juffrouwen van de koffie en de mensen van de bibliotheek"! Laat me toch niet lachen, over zijn daad kan hij niets zeggen, terwijl het voor hem al zelfs de tweede keer is dat hij een kind vermoordt. [*] Hij werkt nergens aan mee en houdt zich constant van den domme. Daarbij denk ik ook wel eens als dat toen al goed was aangepakt en hij toen TBS had gekregen, Felicita nog in ons

midden was geweest. Dat is niet ondenkbaar. Nee, ik heb geen enkel positief gevoel met Harke. Hij mag van mij van de trap af donderen en zijn nek breken of de meest vreselijke ziekte krijgen. Gelukkig is zijn vrouw van hem gescheiden en willen zijn kinderen hem niet zien, maar dat weegt toch niet op tegen de haat die ik tegen die man heb. Ik kan het niet opbrengen om 'hem' te vergeven: nooit en te nimmer! Daarvoor is het gemis van mijn lieve dochter nog te groot. Met sprokkelwerk en hulp van vrienden ben ik de jaren negentig doorgekomen. En dan is daar in eens een BBQ bij mijn benedenburen en ontmoet ik een aardig iemand. Er volgt weer een gevecht, maar nu met een ander doel voor ogen. Mag ik me dit toestaan? Een zeven jaar oudere vrouw met een nauwelijks te dragen rugzak; kan ik dit een ander aandoen? Een knipperlichtrelatie volgt omdat de hutkoffer vol van ervaringen en verdriet niet gemakkelijk te verplaatsen blijkt. Uiteindelijk besluiten we in 2000 te gaan trouwen. Er gloort weer licht aan de horizon en ik besluit bij het UWV een verzoek tot heroverweging/keuring aan te vragen. Ook dat was een gevecht op zich. Toen een psycholoog me uiteindelijk zijn toestemming gaf reed ik linea recta naar een uitzendbureau. Dat bezoek leverde me prompt een wielklem op. Het lijkt wel of niets mij gemakkelijk mag afgaan.

Achteraf weet ik niet of ik goed heb gedaan om mijn afkeuring ongedaan te hebben laten verklaren. Ja, de contacten mis je. Jaren lang huisjes schoon maken is ook niet alles, dus lonkt een (vaste) baan met alle sociale contacten die daarbij horen. Ondanks mijn drempelvrees om er op uit te trekken. Maar als je dan toch weer in die maatschappij terugkeert, blijkt de toegenomen hardheid van de medemens. Weer heb ik me aardig opgewerkt maar werd ik hard geconfronteerd door jaloezie en persoonlijke belangen. Ik werk intussen op contractbasis bij het ministerie van Economische Zaken en maak er het beste van. Iedere confrontatie kost me veel energie. Ik ben een vechter, een overlever, maar het wordt toch wat minder. Ook naar mijn omgeving toe van: vind je me goed, dan is het oké, zo niet, dan doe. Dat vind ik ook best.

Alleen niet als het om mijn dochter gaat. Dan vecht ik voor gerechtigheid, dat heeft ze zo verdiend! Als baby was Felicita al een heel lief

kind. Ze hilde eigenlijk nooit. Ik was zo gek op haar dat ik haar zelfs wel eens wakker maakte om haar te kunnen knuffelen. Ook naarmate ze ouder werd was ze met alles en iedereen begaan. Ze klaagde nooit en vond gauw alles goed. Toen ik na twee verschrikkelijke relaties met haar alleen woonde en haar na het werk van de BSO haalde en ze zag dat ik bijvoorbeeld aan het einde van de week nogal moe was, zei ze 'Mam we eten lekker makkelijk dan kan je lekker op de bank zitten'. En als ik wel eens op de bank in slaap viel dan dekte ze me met een deken toe en ging zelf op tijd naar bed!

In het weekend kon ze uren met haar poppen spelen en de laatste tijd luisterde ze ook graag naar muziek van oa Whitney Houston, dat vond ze geweldig! De film " Bodyguard" kon ze zelfs dromen!!! 's Ochtends liet ze mij uitslapen en lag ze zelf, met een duim in haar mond, op de bank te kijken naar Assepoester.

Ja, ze was een lief en zorgzaam kind. Ze was mijn steun en toeverlaat in alles. Ze zei ook altijd: "Mam, wat er ook gebeurt, altijd blijven lachen". Ze stond achter mijn beslissingen. Na de geboorte van haar zusje was ze echter voor één ding bang! Dat haar zusje van ons zou worden weggenomen als de relatie met de vader van Sylvania zou eindigen. Gek he? Ze was ook gek op haar kleine zus.

Dus als je me vraagt van hoe het nu met me is: dan zeg ik: de pijn en het gemis van Felicita is er nog steeds. Het vervaagt niet! Dus heb ik de hutkoffer nog steeds. Ook mijn baarmoederkanker is er nog steeds, ik heb twee kunstknieën maar raak langzamerhand wel van mijn straatvrees af; dat gaat een stuk beter. En ik heb weer een gezin, een fijne relatie en een pracht van een dochter van bijna 20 die het goed doet. Maar kwetsbaar blijven we. Zeker als het om 'zaak' gaat zoals ook het recent uitbrengen van de serie Gerede Twijfel van Peter van Koppen. In de uitvoering van 'de Haagse Kindermoorden' worden de moorden op Felicita en Maitrie behandeld. Nou ik weet het zeker: hij heeft het gedaan wat men ook schrijft of denkt. Zo zie je weer, het houdt nooit op!

Rien Verbiest

[*] Voor de moord op Maitrie Koeldiep is Harke opgepakt, veroordeeld maar later toch weer vrijgelaten.

WANDELEN 7 september 2013

Wat zou er door de hoofden van de bestuursleden heengegaan zijn tijdens de voorbereiding van de Lotgenotenbijeenkomst van 7 september dit jaar? Welke spreker zullen vragen? Zullen we wel een spreker vragen? Waarom zullen we een spreker vragen? Kan het niet eens een keer anders? En toen was daar zomaar het idee een eind te gaan wandelen!

Welgemoed gingen we die ochtend richting Leusden en misten bij knooppunt Hoevelaken de juiste afslag, maar zo zagen we ook nog wat van Amersfoort.

Binnenkomen in De Kom is altijd een bijzonder moment: daar ben je dan en daar zijn ze dan, je lotgenoten. Altijd staat er koffie met iets van een koekje klaar en de ontvangst is altijd allerhartelijkst. De lunch, ja de lunch. Telkens weer is het alsof de gesprekken belangrijker zijn dan het broodje kaas en waarschijnlijk is dat ook zo. Je praat niet onder het eten, maar je eet onder het praten.

En dan is het moment daar om De Kom te verlaten. We trekken Leusden in en even later al weer uit. We lopen onder de rook van Amersfoort door een mooi, rustig landschap. Een enkele fietser, een enkele visser, een enkele hondenuitlater en dat alles vlakbij de autosnelweg van Utrecht naar Zwolle.

Al lopend knoop je een gesprek aan met degene waar je toevallig naast loopt en dat praat makkelijk. Je hoeft elkaar niet aan te kijken, stiltes worden niet opgevuld, en alles draait om wie er niet meer is, wie ons ontnomen is en die we zo zeer missen. Daarom zijn we hier, om elkaar te ontmoeten, om elkaar te spreken, om naar elkaar te luisteren. En dan ben je bijna ongemerkt alweer terug bij De Kom. Maar je raakt niet uitgepraat en er is ook alle ruimte en tijd voor.

En als je dan weer naar huis rijdt ben je moe maar voldaan.

Paul Kuiper

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

Laatst zei iemand tegen mij: “Het toeval wil dat ik vandaag aan jou moest denken.” Die opmerking liet mij niet los en ik dacht meteen dat het toeval toch niks wilde?

Toeval bestaat niet, hoor je ook wel eens zeggen. Ik ben er heilig van overtuigd dat er wel degelijk van toeval sprake kan zijn.

Toevallig hoefde Maaïke op de avond van 6 februari 1997 niet in de boekwinkel te werken waar ze anders altijd donderdagsavonds werkte.

Toevallig zag haar buurman haar in de keuken bezig.

Toevallig speelde de pianist op de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers voor ik mijn gedicht voorlas ‘Tears in heaven’. Dat was precies de regel die op initiatief van haar oudste broer boven de rouwadvertentie stond.

Toevallig speelde hij na mijn gedicht een Beatlesnummer – Maaïkes jongste broer is fervent Beatleliefhebber.

Toevallig verscheen net tijdens mijn voorlezen de foto van Maaïke op het projectiescherm.

Daar kregen we over te spreken met andere bezoekers aan die dag. En een van hen zei: “Toeval bestaat misschien niet, maar sommige dingen, sommige feiten vallen je wel toe.”

Dat vind ik mooi gezegd. Alle voorbeelden die ik hierboven noemde, zijn feiten die gewoon gebeuren, maar wij geven er een bepaalde waarde aan.

Om nog even terug te komen op de videobanden in mijn vorige brief aan jou: toevallig wilde mijn zoon die banden nog een keer bekijken, maar wat vonden wij het fijn om Maaïke weer te zien en te horen.

Toevallig kreeg jij van een therapeute van Caroline een video-opname. En jij raakte erdoor diep ontroerd.

Veel dingen in ons, in ieders leven gebeuren zomaar, toevallig, maar het is denk ik van belang hoe je met de feiten omgaat, hoe je ze interpreteert/ En dat ieder dat op eigen wijze doet, lijkt me voor de hand liggend.

Of vind jij dat toeval niet bestaat?

Hartelijke groet,

Paul

Dag Paul,

Toeval?

Als je niet in predestinatie, voorbeschikking, gelooft dan zou je alles toeval kunnen noemen. Ik zweef tussen de beide begrippen.

Er gebeuren in mijn leven zoveel dingen waarvoor ik het woord toeval niet toereikend vind.

Wikipedia zegt: Predestinatie of voorbeschikking is een religieus begrip betreffende de relatie tussen het begin van alle dingen en het doel van deze dingen. Als je daarover verder gaat lezen beland je in het doolhof van de religieuze leiders, kerkvaders en filosofen, die daar hun hoofd over hebben gebroken.

Ik blijf graag dicht bij huis en ervaar de gebeurtenissen in mijn leven als een reeks met een begin en een einde. Ik zoek naar het doel van de dingen die me overkwamen en die Caroline overkwamen, en die de andere kinderen overkomen. Tijdens die zoektocht heb ik regelmatig het gevoel dat er verband is tussen de gebeurtenissen. Dat alles zo moet gaan zoals het gaat.

Me daarbij neerleggen, het accepteren, is een proces van jaren en daar ben ik dagelijks mee bezig. Met het hoofd buigen en te kunnen zeggen, het is zoals het is en zo is het goed.

Dat is ook een boeddhistische gedachte. Ik weet niet of dat ook iets met predestinatie te maken heeft.

Mijn leven is een zoektocht, het leven van Caroline was een zoektocht. Haar opstel ‘Alles is Niets’ was het begin van het boek dat ik schreef. Het einde van haar opstel was ‘Ieder einde is een nieuw begin’.

Zo wil ik graag naar de dingen kijken, als een aaneenschakeling van gebeurtenissen die met elkaar in verband staan, waarvan elke schakel een deel is van het geheel.

Het leven, een zoektocht met een begin en een einde en ieder einde weer een nieuw begin.

Hartelijke groet,

Wil

HET ALTAARTJE van

Felicia

Eigenlijk kom je in huis overal foto's van Felicia tegen, in mijn slaapkamer bijvoorbeeld staat ze met een mariabeeldje en met een gedicht dat is voor gelezen bij haar begrafenis. Dat plekje is alleen voor mij. Maar ook omdat ik daar alleen een kaarsje kan branden als ik er bij ben heb ik dit plekje in de huiskamer.

Felicia's plekje

Daar staat ze samen met mijn schoonmoeder en dáár zie je haar weer aan de wand en daar bij de TV. Ik zet roosjes en brand kaarsjes bij het gedenkplekje, ook voor mijn ouders. Ik heb diegene waar ik van heb gehouden graag in mijn nabijheid. Zo bewaar ik ook mijn overleden dieren in een urn. Ik wil ze niet wegstoppen want ze maken deel uit van mijn leven.

--- 0 --- 0 --- 0 --- 0 --- 0 --- 0 --- 0 --- 0 --- 0 ---

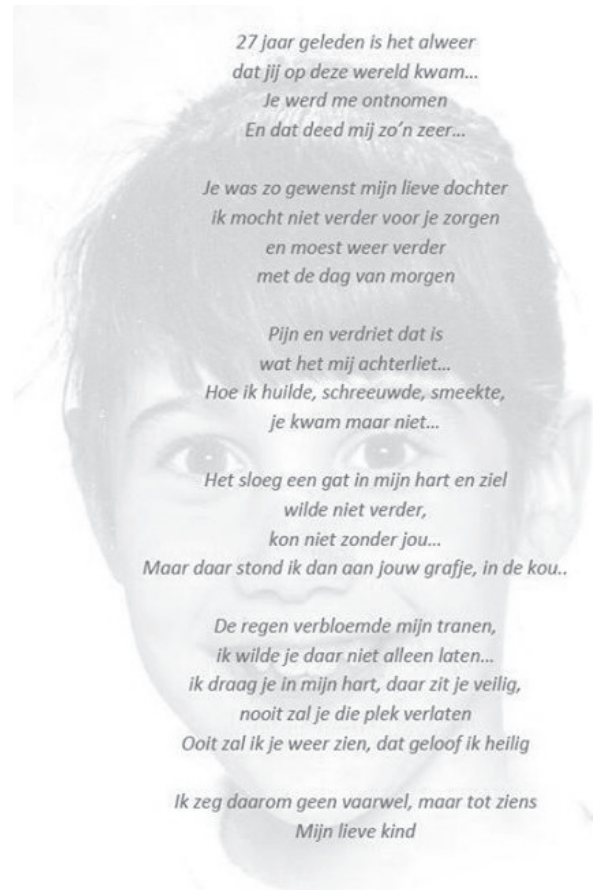
Robiënna

Foto's van Robiënna vind je op meerdere plekken in het huis, met een verschil in de leeftijd van haar. Mijn ouders vonden dat in het begin pijnlijk, maar het is mijn kind en ik wil ze om me heen hebben. Dit hier is een

Robiënna's plankje

plankje alleen vóór en van haar. Zo staan er bijvoorbeeld ook de restanten van een karateplankje van de dag voor haar dood, de 27^e mei!

27 jaar geleden is het alweer
dat jij op deze wereld kwam...
Je werd me ontnomen
En dat deed mij zo'n zeer...

Je was zo gewent mijn lieve dochter
ik mocht niet verder voor je zorgen
en moest weer verder
met de dag van morgen

Pijn en verdriet dat is
wat het mij achterliet...
Hoe ik huilde, schreeuwde, smeekte,
je kwam maar niet...

Het sloeg een gat in mijn hart en ziel
wilde niet verder,
kon niet zonder jou...
Maar daar stond ik dan aan jouw grafje, in de kou..

De regen verbloemde mijn tranen,
ik wilde je daar niet alleen laten...
ik draag je in mijn hart, daar zit je veilig,
nooit zal je die plek verlaten
Ooit zal ik je weer zien, dat geloof ik heilig

Ik zeg daarom geen vaarwel, maar tot ziens
Mijn lieve kind

Gianna Vesters-Visentini

--- 0 --- 0 --- 0 --- 0 --- 0 --- 0 --- 0 --- 0 --- 0 ---

Ze had verdedigingstechniek op school en moest een plankje doormidden slaan. Later zijn die helften door haar van een opschrift voorzien. Op de linkerkant:

'Ik wens dat alles goed gaat met mijn familie'
en rechts *'hoop dat ik lang en gelukkig mag leven en een leuke boy en kinderen hebben'*.

Ik praat veel met haar, ga niet veel naar haar graf maar zoek het liever hier in huis.

Ik heb een afspraak met haar dat ik een teken krijg wanneer dat nodig is. Zo heb ik dagen gehuild, dat is ook haar verdriet. Dat wordt nu wat minder dus weet ik dat ze meer rust krijgt en op mij en haar zusje neerkijkt en op ons past. Ze waakt over ons en zo houd ik contact met haar.

Marcia Reboe

WIJ HERDENKEN IN JANUARI, FEBRUARI EN MAART 2014

<i>Angela Zwaan</i>	* 03-01-1980	† 08-06-2007
<i>Han Zantinge</i>	* 04-01-1966	† 06-04-1997
<i>Pepijn Zegers</i>	* 07-01-2004	† 24-02-2008
<i>Reinier Verbiest</i>	* 09-01-1969	† 19-10-1994
<i>Serge Heederik</i>	* 13-01-1971	† 25-05-1996
<i>Helen Saarloos</i>	* 26-01-1970	† 06-02-1999
<i>Gonda Drent</i>	* 27-01-1966	† 12-12-1996
<i>Benjamin Bogaard</i>	* 29-01-1979	† 31-08-1996
<i>Simone van Kleeff</i>	* 30-01-1974	† 25-06-2005
<i>Alexander dalla Croce</i>	* 01-02-1976	† 17-10-1998
<i>Melanie Sijbers</i>	* 04-02-1991	† 07-09-2006
<i>Pascal Keijzer</i>	* 07-02-1991	† 30-04-2007
<i>Nienke Hehir</i>	* 08-02-1987	† 05-05-2011
<i>Wim Ender</i>	* 10-02-1964	† 28-03-1995
<i>John Kleimeer</i>	* 16-02-1961	† 21-08-2003
<i>Bert Bons</i>	* 17-02-1969	† 24-01-1996
<i>Koen Buitelaar</i>	* 17-02-1988	† 07-03-2010
<i>Tessa Klaver</i>	* 17-02-1988	† 24-04-2007
<i>Guillermo Wendel Olymph</i>	* 22-02-1978	† 01-11-2009
<i>Brenda Searle</i>	* 24-02-1973	† 05-09-2000
<i>Sjoerd Rutten</i>	* 27-02-1990	† 12-11-2007
<i>Shirley Hereijgers</i>	* 04-03-1978	† 02-05-1997
<i>Natasja Veenman</i>	* 05-03-1971	† 23-04-1997
<i>Maurice Luitwieler</i>	* 08-03-1974	† 20-02-1993
<i>Minke Kleimeer</i>	* 09-03-1993	† 21-08-2003
<i>Erik Jongepier</i>	* 10-03-1977	† 11-04-1999
<i>Ilona Németh</i>	* 10-03-1970	† 16-07-2004
<i>Joël Bastiaens</i>	* 15-03-1986	† 28-02-2010
<i>Jeroen van Wamel</i>	* 15-03-1978	† 01-11-1996
<i>Judith Lute</i>	* 23-03-1968	† 03-01-1995
<i>Daniël van der Meulen</i>	* 28-03-1972	† 15-01-2000

Angela Zwaan

Han Zantinge

Pepijn Zegers

Reinier Verbiest

Serge Heederik

Helen Saarloos

Gonda Drent

Benjamin Boogaard

Simone van Kleeff

Alexander dalla Croce

Melanie Sijbers

Pascal Keijzer

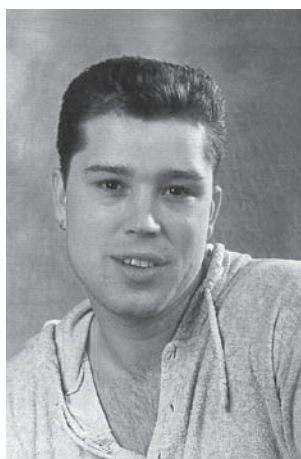
Nienke Hehir

Wim Ender

John Kleimeer

Bert Bons

Koen Buitelaar

Tessa Klaver

Guillermo Wendel Olymph

Suzanne Wisman

Shirley Hereijgers

Brenda Searle

Sjoerd Rutten

Natasja Veenman

Minke Kleimeer

Maurice Luitwieler

Erik Jongepier

Ilona Németh

Joël Bastiaens

Jeroen van Wamel

Judith Lute

Daniël van der Meulen

*In het moeras van mijn herinnering
ligt in gestolde tijd
jouw lief gezicht je zachte lichaam
ik raakte je zo intens kwijt*

PELGRIMAGE 2

In een van de vorige Cocons hebben we de rubriek 'HET ALTAARTJE' ter discussie voorgelegd. Deze vraagstelling is voor mij aanleiding geweest om in de Cocon van september, u voor een aantal afleveringen mee te zullen nemen op Pelgrimage, een 'soort' verkenning naar het ALTAAR. Het Moluks Voorouderaltaar, in de volksmond 'tavu' genoemd, is toen behandeld. In deze aflevering bespreken we een Bhutan's huisaltaar .

*Chosham, Boeddhistisch huisaltaar uit Bhutan
[Tropenmuseum 6294-2]*

Huisaltaar

Het boeddhisme is een levensbeschouwelijke en religieuze stroming die volgens de overlevering werd gesticht door Gautama Boeddha. Het doel van boeddhisten is om bevrijd te worden uit de kringloop van wedergeboorte, om zo nooit meer te hoeven lijden.

Het boeddhisme heeft zich geleidelijk over andere delen van Azië verspreid, en heeft een centrale rol gespeeld in de spirituele, culturele en sociale ontwikkeling van de oosterse wereld. Tegenwoordig telt het boeddhisme wereldwijd ongeveer 415 miljoen aanhangers.

Binnenvallende agressors verdreven rond 1200 het boeddhisme uit India. Het vond een veilig heenkomen in en achter de Himalaya waar het zich doorontwikkelde. Hiervandaan keerde het, met de Tibetanen in diaspora, een halve eeuw geleden terug in India.

In Buthan ontstond een kenmerkende variant van het boeddhisme; ieder huis in Buthan en ieder Bhutaans klooster bezit een huisaltaar met godenbeelden, schilderijen en rituele voorwerpen en textiele versieringen. De afmetingen en inrichting zijn afhankelijk van de welstand van de eigenaar. Het contact met de godenwereld loopt via dit altaar.

Het voorbeeld boven is een huisaltaar (kast) met drie altaartafels, beelden, rituele voorwerpen en schilderijen. In 2006

vervaardigd door studenten en afgestudeerde kunstenaars van het National Institute for Zorig Chusum te Thimphu, Bhutan. De inheemse naam '**chosham**' betekent altaar en heeft betrekking op de kast en de altaartafel(s) ervoor waarin en waarop heilige voorwerpen als beelden en ritualia worden bewaard. Centraal geplaatst zijn drie vergulde kleibeelden. De Boeddha Shakyamuni in het midden, geflankeerd door Padmasambhava die het boeddhisme in de 8ste eeuw in Bhutan introduceerde en de bebaarde Shabdrung Nawang Namgyal, de religieuze leider die begin 17de eeuw van Bhutan een eenheid maakte. De negen gegoten bronzen beeldjes zijn van goden en historische heiligen. Op de altaartafels bevinden zich onder andere kommen voor het dagelijkse wateroffer, schalen voor voedseloffers, wierookbranders, op boter brandende lampen, een rijstmandala, diverse symbolische offers en een boek.

Ondanks de veelheid van het geheel, is het altaar niet bedoeld als decoratie maar als een aandachtspunt dat ons helpt bedachtzaamheid en oplettendheid ten aanzien van het spirituele pad te ontwikkelen.

Het altaar dient op deze manier als referentiepunt om wijsheid, liefde en mededogen te ontwikkelen.

Rien Verbiest

WRAAK of VERGEVING?

In de juni-Cocon hebben we o.a. naar aanleiding van 'het verhaal van ...Maziar Awari', artikelen over de doodstraf uitgewerkt. Dit omdat de uitspraak voor de daderes de doodstraf betrof. Bahareh Mohammadpour-Awari vertelde toen dat in Iran de beleving van het slachtoffer zwaar wordt meegewogen in de strafmaat.

In deze Cocon vinden we het relaas van Gianna Vesters-Visentini. Na 19 jaar is ze nog altijd strijdlustig en onder geen beding vergevingsgezind. Het is niet de eerste keer dat er bij ons sprake is van bepaalde wraakgevoelens en het zal ook niet de laatste keer zijn dat zo iets aan bod komt.

Het zal wel weer geen toeval zijn dat ik in twee verschillende tijdschriften relevante onderwerpen lees die me bijzonder aantrekken. Beide artikelen gaan over een misdaad en de daaropvolgende represaille. Echter de rode draad van de artikelen is volledig tegengesteld aan elkaar. Niet om u in verwarring te brengen maar meer om de complexiteit achtergrond te geven citeer ik het volgende:

BewustZijn magazine 29, 2013 **Herstellen in plaats van straffen**

Thomas Herman Bianchi (1924) is criminoloog en emeritus hoogleraar aan de VU in Amsterdam. Hij heeft zich jarenlang ingezet voor de omvorming van het in zijn ogen schandelijke strafrecht en gevangeniswezen naar het zogenaamde herstelrecht.

Gevangenis zijn slechts voor onverbeterlijke criminelen die gevaar voor anderen opleveren, zo stelt Bianchi. Voor het overige acht hij het opsluiten van mensen een onmenselijke daad. Bovendien ziet hij gevangenis als universiteiten voor criminaliteit. 'Ik vind het strafrecht een misdaad, en de misdaad het antwoord.'

'Ik werd in 1924 geboren in Rotterdam en herinner me als de dag van gister hoe de stad in de Tweede Wereldoorlog gebombardeerd werd. In juni 1944 werd ik samen met een aantal anderen gearresteerd en naar Amersfoort gebracht. Na verloop van tijd begonnen de moffen het kamp leeg te maken en mensen

door te sturen naar Dachau. Dat betekende de dood. In november 1944, toen de helft van Nederland was bevrijd, mocht het Zweedse Rode Kruis een stuk of twaalf gevangenen meenemen'.

Daar was ik bij. Ik had kort daarvoor een visioen dat de poorten open gingen, het waren gouden poorten en een engel Gods geleidde ons. Ik was negentien en heb verschrikkelijke herinneringen aan die tijd. Die ben ik nog steeds niet kwijt, de angst heeft me mijn hele leven lang achtervolgd.

Mijn laatste boek heet 'Justice as sanctuary' ofwel: gerechtigheid als vrijplaats. Je moet een misdaad beantwoorden met gerechtigheid. Wat is gerechtigheid? Dat je met een misdadiger praat en hem zo helpt tot inzicht te komen dat hij iets heel ergs gedaan heeft. En dat hij moet proberen het goed te maken. Vervolgens gaat het erom dader en slachtoffer bij elkaar te brengen, die moeten er samen proberen uit te komen.

Want gevangenisstraf, daar schiet je niets mee op! In de eerste plaats is het wreed en bovendien zijn de recidivecijfers enorm hoog, wel 75%. En dan hebben wij nog een tamelijk mild strafrecht vergeleken met andere landen, net als Noorwegen. Maar wist je dat de Amerikanen tegenwoordig aan een moordenaar 375 jaar kunnen geven? Dat is toch van de gekke. God straft de Verenigde Staten met de ergste criminaliteit van alle westerse landen. Ik ben trouwens niet de enige die dit propageert hoor, in Amerika is een sterke beweging die 'Restorative Justice' heet.

"Er wordt overal liefde en begrip gepredikt en dat moet je ook hebben ten opzichte van misdadigers. In het *Oude Testament* kun je al lezen: 'Er zullen in Israël zes vrijplaatsen zijn, drie aan deze kant van de Jordaan en drie aan de overkant, waar de misdadiger naar toe kan gaan om te onderhandelen met degenen die hij getroffen heeft'. De weg van vergeving is helemaal de weg van Christus".

Wikipedia over Thomas Herman Bianchi:

Gelukkig is de laatste jaren in Nederland en elders, de belangstelling voor 'herstelrecht' sterk toegenomen. Dit houdt in dat men anders dan in het huidige strafrecht en het strafproces, de misdaad niet meer ziet als een conflict tussen staat en dader, maar tussen slachtoffer en dader. Men stuurt dus aan op een zeer

belangrijke rol voor het slachtoffer in het rechtsproces om te bereiken dat de menselijke en sociale schade die door het misdrijf is ontstaan, kan worden verminderd en hersteld.

The Optimist

Kroniek van de onderstroom: **Oog om oog**, Door Thane Rosenbaum. Overgenomen uit The Chronicle of Higher Education.

De ideale manier om je morele superioriteit te tonen –zeker in onze maatschappij en in de meeste Westerse landen- is te ontkennen dat je op wraak uit bent. Hoe afschuwelijk de daad ook is, de meeste mensen zullen reflexmatig elke suggestie van de hand wijzen dat ze vergelding willen. Waarom? Omdat we zijn getraind te geloven dat gerechtigheid een blijk van beschaving is, terwijl vergelding een barbaars overblijfsel is uit een primitief verleden. *Maar het onderscheid tussen gerechtigheid en wraak is onjuist. De roep om gerechtigheid is altijd een roep om wraak.*

Wie terecht wil dat een dader wordt bestraft, vertrouwt op het rechtssysteem, maar daarom ziet hij nog niet van vergelding af. Hij probeert alleen via het rechtssysteem wraak te nemen.

De dood van Osama Bin Laden betekende duidelijk een overwinning voor zowel de gerechtigheid als de vergelding. Er was niets mis met het beeld van Amerikanen die uiteindelijk voldoening voelen nu ze zich gewroken weten. Wat is er zo schandelijk aan de emotionele duidelijkheid en het morele imperatief om met gelijke munt te betalen? Vanwaar de hypocrisie rond wraak? Wraakzuchtige mensen worden als emotioneel labiel beschouwd, altijd kwaad en niet in staat de andere wang toe te keren.

Het wordt tijd het recht menselijker te maken door de vergelding in ere te herstellen. Dat is geen uitnodiging tot wetteloosheid, maar de

opdracht het recht zijn werk te laten doen met dezelfde morele pretenties en in dezelfde geest van menselijke genoegdoening als de rechtschappen wreker. Vergelding is zo oud als de mens. Het gaat om een instinct dat tot de kern van onze emoties behoort, zelfs een bijproduct is van onze evolutie. De filosoof Robert C. Solomon heeft ooit opgemerkt dat 'vergelding de oorspronkelijke betekenis van gerechtigheid is'. Het woord gerechtigheid in het *Oude Testament* en bij Homerus duidt vrijwel altijd op vergelding.

Er zijn landen die wel ruimte bieden voor wraak in de vorm van individuele genoegdoening of onder het vaandel van het recht. En dat werkt. Iedereen is gewaarschuwd dat een wreker op grond van de lex talionis achter daders aan zal gaan, en alle wraaknemers beseffen dat ze de grenzen van de wraak schenden als hun wraak niet in verhouding is, zodat ze mogelijk een bloedvete veroorzaken - een cyclus van wraak waar geen eind aan komt.

Andere landen, waaronder Cambodja en Iran, hebben de vergelding op een betere manier in hun rechtssysteem verwerkt. (Ik heb het niet over de mensenrechtensituatie in Iran en Cambodja.) Daar wordt op een eerlijker en menselijker manier erkend dat de slachtoffers persoonlijk belang hebben bij de rechtspraak. Er zijn zelfs gevallen waarin ze een volwaardige rol spelen. Ze worden niet terzijde geschoven, en hun behoefte aan genoegdoening wordt als natuurlijk beschouwd, niet als ziekelijk. Het rechtstelsel functioneert het best als een veilige omgeving waarin slachtoffers plaatsvervangend worden gewroken in het kader van rechtsvervolging namens hen.

De wet moet op zijn allerminst de ervaring van het slachtoffer erkennen. En dat kan het best door hem een zinvolle plaats te geven in het proces en de mogelijkheid te gunnen zijn verlies te memoreren.

Aan het rechtsgevoel wordt alleen voldaan wanneer daders naar behoren worden gestraft en slachtoffers zich mogen laten horen en hun verlies wordt vergolden. De emotionele component van vergelding is van groot belang. Rechtbanken waar deze gevoelens niet aan bod mogen komen, bieden geen morele genoegdoening. En het publiek verliest het vertrouwen in het recht - met al zijn onjuiste uitkomsten en verbroken beloftes.

Het aanzien van de wraak en het aanzien van het recht zijn uiteindelijk elkaars spiegelbeeld: ze kijken elkaar aan, oog in oog op de zelfde weegschaal.

Relaas

Tjeetje Mina, dacht ik na beide stukjes gelezen te hebben. Gelukkig dat ik de inhoud van de Bijbel niet echt ken, want daarmee kun je kennelijk twee kanten op. Maar (al te) vaak worden stokpaardjes opgehangen aan instituten.

Wat ik in ieder geval van deze documentatie leer is dat we ons niet behoeven te schamen voor onze gevoelens. Dat zelfs geleerde mensen, vanuit hun eigen achtergrond, hun ervaringen en dus ook hun emoties, niet zo maar los kunnen laten. Zelfs de vergevingsgezinde Hr. Bianchi, die het tussen neus en lippen door toch wel heeft over ‘de Moffen’! Daarmee treedt Bianchi terug in de tijd dat Duitsers nog Moffen waren en er van enige verwerking nauwelijks sprake was. Van een intellectueel mag je hier toch niet een ondeugende slip of the pen verwachten? Te meer daar dit scheldwoord discriminerend is, dus weinig vergevingsgezindheid in zich heeft.

Of de oplossing zit in de opvatting uit de The Chronicle of Higher Education? Een collega van mij is een paar jaar geleden naar Nepal geweest. Op de terugweg naar het vliegveld is hij echter voor uren gestrand. Vóór hen op de weg was een dodelijk ongeluk gebeurd. De dorpsoudste en familie werd opgetrommeld om over ‘de vergelding’ te onderhandelen. Daarbij ligt elke infrastructuur of wat dan ook stil uit respect voor de nabestaanden. Het lijkt me toe dat je hier als westerling op vakantie, aardig wat meer genoegdoening hebt te verwachten dan als autochtoon. Een beetje de moderne Amerikaanse inslag van verantwoordelijkheidsaansprakelijkheid. Of we daar nou naar toe moeten?

Voorlopig blijft in de complexiteit van verlies, leed, rouw, al of niet een rechtszaak, straf en genoegdoening, binnen onze vereniging plaats voor al onze emoties!

Rien Verbiest

De tijdschriften BewustZijn en TheOptimist, zijn meegenomen in de boekbespreking.

PROEFVERLOF

Het voornemen om aan Volkert van der G. strafvermindering en daaraan voorafgaand proefverlof toe te kennen, heeft voor veel lawaai en commotie gezorgd, terwijl daarvoor geen aanleiding was.

Althans, zolang aan de moordenaars van onze kinderen ook strafvermindering en proefverlof wordt toegekend, vind ik geen argument om het aan van der G. niet toe te kennen.

Ook de moordenaars van onze kinderen gedragen zich in de gevangenis dikwijls niet zoals dat hoort, één van de belangrijkste voorwaarden voor strafvermindering. Ze betuigen in lang niet alle gevallen spijt en blijven een gevaar voor de samenleving omdat ze zich aan terbeschikkingstelling hebben weten te onttrekken.

Proefverlof zou voor te grote onrust in de samenleving zorgen. Ik geloof er niets van. De samenleving is zo ongevoelig geworden dat de moord op Pim Fortuyn alweer een bijna vergeten historisch feit is. Als Volkert zich een beetje koest weet te houden, is er geen mens die er aan denkt om hem iets aan te doen. Bij een recente herdenking van Fortuyn waren nog geen vijftig mensen aanwezig.

Onrust in de samenleving is iets ongrijpbaars en niet meetbaar. Er was bij de dood van Fortuyn een hoop opgeklopt sentiment omdat hij een publieke figuur was. Er was nauwelijks maatschappelijke onrust, behalve de vrees dat de politiek weer vrolijk achterover zou gaan leunen bij gebrek aan tegenspel, hetgeen ook prompt gebeurde. Bij Marianne Vaatstra en bij de Schiedamse parkmoord was de maatschappelijke onrust veel groter omdat deze moorden iedere andere ouder hadden kunnen overkomen. Maar ook die onrust werd door het verloop van de tijd gekanaliseerd, hoe vreselijk dat ook is.

Ik kan geen redenen vinden waarom van der G. anders behandeld zou moeten worden dan de moordenaars van onze kinderen.

Ik ben van mening dat het hele stelsel van strafvermindering op de helling moet. Er zijn geen argumenten te vinden waarom het oordeel van rechters systematisch belachelijk moet worden gemaakt en wij blij met een dooie mus. 30 jaar is dertig jaar. Ik wil dan het argument dat wij als ouders nooit strafvermindering krijgen niet eens gebruiken want dan roept iedereen tegenwoordig: Daar heb je ze weer, die ouders.

Het grootste misverstand in de hele discussie is het volgende: men doet alsof strafvermindering en het daarbij horende proefverlof een recht is. Het is helemaal geen recht. Het is een gewoonte van vrij recente datum dus ook nog geen gewonterecht. De voorwaarden zijn vaag -“goed gedrag”- en bovendien wordt aan die voorwaarde zelden of nooit voldaan. Zeker bij van der G. niet die ronduit zegt dat, als hij de kans zou krijgen, hij het weer zou doen.

Frank van Dijck.

DE RUGZAK (gedicht)

Ieder mens draagt in zijn leven een onzichtbare rugzak met zich mee,
bergt daarin zijn vreugde, verdriet, zorgen en geheimpjes op; een verzameling van wel en wee
Vaak is de rugzak niet te dragen, maar soms ook vederlicht.
Dan blijft er ruimte over, maar meestal kan hij haast niet dicht.
Kijk in een verloren uurtje heel de inhoud nog eens door
Er kan heel vaak iets verdwijnen, wat zijn waarde reeds verloor.
Zo gaat het door de jaren heen, je pakt iets op en gooit iets weg,
Soms gebeurt dit heel vanzelfsprekend,
Maar vaak ook na veel overleg.
Langzaam wordt de rugzak lichter,
levensmiddag gaat voorbij
En bij het vallen van de avond werpt men de meeste last opzij.
Op de bank genietend van een glaasje wijn,
Terwijl je jezelf afvraagt hoe het over een paar jaar zal zijn.
Er blijft altijd nog wat van waarde, wat je koestert en behoudt,
Al lijken het soms kleinigheden, het zijn herinneringen meer waard dan goud.
Ieder draagt zijn rugzak, niemand die hem overneemt
En je hoeft ook niet te vrezen dat een dief hem ooit ontvreemdt.
Het is jouw unieke rugzak en pas op het einde is hij leeg.
Alleen de meeste mooie, intieme en emotionele gebeurtenissen die je kreeg,
Zijn in je geheugen opgeslagen en blijven daar
Alle dagen, zolang je leeft.

(ingezonden door Els IJspelder)

MET MIJN ZIEL ONDER DE ARM

Tussen welkom heten en afscheid nemen

Auteur: Riet Fiddelaers-Jaspers

‘Met je ziel onder de arm lopen, wie kent dat niet na een verlies? Dat heeft alles te maken met het feit dat liefde en rouw onlosmakelijk met elkaar verweven zijn, ze horen bij elkaar. Als je niet om andere mensen geeft, hoef je ook niet te rouwen. Het zijn twee kanten van dezelfde medaille. En als liefhebt, neem je het risico van verlies erbij. Want zonder rouw gaat het niet’.

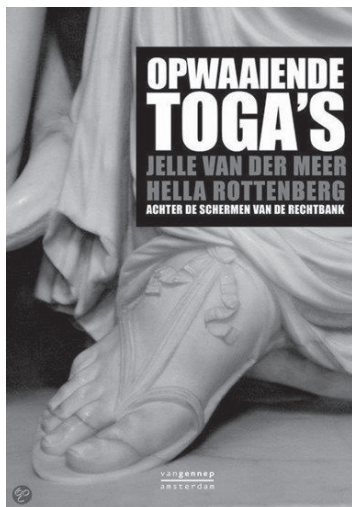
‘Dr. Riet Fiddelaers-Jaspers is deskundige op het gebied van verlies en rouw. Als geen ander weet ze wetenschappelijke kennis om te zetten in leesbare -en praktische verbindingen met het leven van alledag. Aan de hand van stappen in de verliescirkel neemt Riet Fiddelaers-Jaspers de lezer mee op verkenning door het rouwlandschap. Haar rijke ervaring blijkt uit de voorbeelden uit de dagelijkse praktijk die ze beschrijft. Dat maakt dat dit boek makkelijk leesbaar is en je als lezer diep kan raken. Riet is verbonden aan het Expertisecentrum Omgaan met Verlies en aan de post-hbo opleiding Land van Rouw. Ze is een veelgevraagd spreker bij congressen en gastdocent bij diverse opleidingen’.

Bovenstaand citeer ik uit het boek en recensies die ik daarvan kon vinden. Niets in het citaat is minder waar. Ik heb het boek geboeid doorgelezen en ben onder de indruk geraakt van de verscheidenheid aan voorbeelden die al dan niet direct met rouw te maken hebben. Ons raakvlak, rauw na het overlijden van ons kind, komt ruim aan bod. Maar meer nog is het de breedte van de rouw die zij bespiegeld bij ook andere verliezen, dan alleen bij het verlies van een kind. De verbinding, bij voorbeeld, die zij maakt tussen het afscheid nemen van het leven en het welkom zijn in de wereld en bij de ouders, is van een wonderlijke eenvoud. Riet maakt duidelijk dat het verstandig is om te proberen meer van het rouwproces te weten te komen. *Het boek is zeer zeker van nut voor ons nabestaanden die heen en weer geslingerd worden in het gebied tussen haat en vergeving.*

www.in-de-wolken.nl

ISBN 978-90-77179-00-0 Prijs: € 27.50

OPWAAIENDE TOGA'S

Achter de schermen van de rechtbank

Auteur: Jelle Van Der Meer
& Hella Rottenberg

De rechtspraak staat onder druk. Media, publiek en politiek volgen strafzaken nauwlettend. Strafeisen en vonnissen worden in het openbaar bekritiseerd en blunders breed uitgemeten. Door de zaak tegen Geert Wilders weet heel Nederland wat het wraken van een rechter inhoudt. Rechters en officieren van justitie zijn voortdurend bewust van de blik

van de buitenwereld en beseffen dat een ongeluk in een klein hoekje zit. Dit boek laat zien hoe het er in de dagelijkse praktijk van het strafrecht aan toegaat en onderzoekt de invloed van al die publieke aandacht. De auteurs liepen acht maanden rond in een grote rechtbank - die van Haarlem - en kregen toegang tot plaatsen waar gewoonlijk geen buitenstaanders komen. Ze volgden vele strafzaken: van bolletjesslikkers tot jonge boefjes, van een liquidatie tot huiselijk geweld. Rechters en officieren spraken openhartig over de zaken en maakten de auteurs deelgenoot van hun overwegingen, dilemma's en beslissingen.

Daarbij komen alle controverses die in het publieke debat spelen, zoals de hoogte van de straffen, de rol van het slachtoffer en camera's in de rechtszaal, in het boek aan bod. OPWAAIENDE TOGA'S is zeer informatief voor iedereen die het functioneren van de rechtspraak ter harte gaat. Maar ook voor buitenstaanders is het een interessant boek wat wordt afgesloten met een verklarende lijst van juridische begrippen.

ISBN 9789461642417 € 19,90

KETENJOURNAAL USB

uitgave: Ministerie van Veiligheid en Justitie
Jaargang 1 / nummer 4 / oktober 2013

'USB' staat voor: *Uitvoeringsketen Strafrechtelijke Beslissingen. De organisaties in de uitvoeringsketen werken samen aan het:*

- > sneller en beter uitvoeren van straffen;
- > beter informeren van slachtoffers, nabestaanden en instanties, zoals gemeenten.

Prestaties executieketen in 2016

Minister Opstelten en staatssecretaris Teeven hebben op 5 juli 2013 in een brief aan de Tweede Kamer bekendgemaakt welke prestaties de strafrechtketen in 2016 moet kunnen laten zien. Welke onderdelen daarvan zijn specifiek van belang voor de executieketen? In 2016 willen de minister en de staatssecretaris in de executieketen de volgende doelstellingen gerealiseerd zien:

•Tenuitvoerlegging principale vrijheidsstraffen:

in ten minste 92% van de gevallen binnen 24 maanden begonnen of afgerond (nu 87%).

• Keteninformatie:

de instroom, doorstroom en uitstroom van zaken in de executieketen is met behulp van de ketenprestatie-monitor volledig te verantwoorden en te verklaren.

• Digitalisering:

processtukken worden in digitale vorm aan de ketenpartners geleverd en de politie kan meer digitale informatiesystemen raadplegen.

• **Wetgeving:** de Wet herziening tenuitvoerlegging strafrechtelijke beslissingen, de Wet dadelijke tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen en de Wet digitaal strafdossier zijn van kracht.

BewustZijn magazine is een 2-maandelijkse tijdschrift over persoonlijke ontwikkeling voor mensen die zich willen verdiepen in de vraagtekens van het leven. Onderwerpen die de revue passeren zijn vooral het bespreken van nieuwe boeken en/of films op dit gebied. Interviews met de schrijver van zo'n boek of de trekkers van een bepaald onderwerp worden regelmatig geplaatst. Opvoeding, bezinning, ontwikkeling en zelfgenezing, zijn terugkerende thema's. Een voorbeeld is een interview met een huisarts die probeert als arts het vermogen tot zelfgenezing, dat ingebakken zit in ieder mens, te stimuleren. Filosofisch ontwikkelde deskundigen wordt gevraagd naar hun gedachtegoed, maar evengoed mensen die bewust een zijspgong in het leven hebben gemaakt wordt naar hun ervaringen gevraagd. Een tijdschrift voor diegene die geïnteresseerd is in filosofische benaderingen.

BewustZijn magazine Abonneservice Postbus 612, 3440 AP Woerden.

T 0348431393

E administratie@bewustzijnmagazine.nl

The Optimist kent naast de Engelstalige versie een eigen binnenlandse tweemaandelijks uitgave. *Terugkerende thema's zijn zingeving, gezondheid, samenleving en economie.*

Voorbeelden:

-De Japanse onderwijzer Toshiro Kanamori haalt het leven binnen de muren van de school. Zijn lessen aan leerlingen en docenten zijn niets minder dan levenslessen.

- Medicijnen tegen brandend maagzuur werken vaak wel, maar de bijwerkingen zijn vaak bijna net zo erg als de kwaal.

- Jarenlang leefde Rijker alleen voor de eerstvolgende wedstrijd. De meervoudig wereldkampioene boksen en kickboksen gebruikt nu haar discipline en concentratie in een spiritueel leven als boeddhist.

- Stichting Jarige Job zet zich in om de 60 duizend kinderen in Nederland die geen verjaardag kunnen vieren omdat er thuis te weinig geld is, toch een leuke dag te bezorgen. Een mooi en goed verzorgd blad voor mensen met een brede horizon!

Abonnementenservice Postbus 2402, 3000 CK Rotterdam

E theoptimist@aboland.nl

T 0251- 257 927

OPROEP AMBASSADEURS

Het Schadefonds Gewelddsmisdrijven is nog steeds op zoek naar nabestaanden die hun ervaringen met het Schadefonds willen delen, in de hoop dat zij lotgenoten wijzen op het Schadefonds. Zodat het Schadefonds ook hen een duwtje in de rug kan geven.

In overleg wordt bepaald of uw verhaal gebruikt wordt door enkele citaten op de website te plaatsen of dat u uw verhaal vertelt in een korte film.

Neemt u gerust contact op met:

Karin Schwencke, communicatieadviseur, telefoon: (070) 414 2092 of per mail: k.schwencke@schadefonds.nl.

TE WEINIG AANDACHT VOOR DE FAMILIE VAN DE DADER?

Onder druk van schulden en een dreigende huisuitzetting ziet de 28-jarige Leon B. het niet meer zitten. Om het probleem uit de wereld te helpen doodt hij zijn Iraanse vrouw en hun vierjarige zontje en slaat op de vlucht. Een gezinsmoord in koelen bloede.

Dit is de aanhef van een Reconstructie in het politievakblad **Blauw** van 28 september 2013.

In de reconstructie worden de aanleiding, de toedracht en het onderzoek van de wanhoopsdaad opgetekend. Naast het relaas wordt tevens melding gemaakt van de belevingen die de dienstdoende rechercheurs tijdens de verhoren van B. meekrijgen. Ze zijn geschokt en aangedaan door de kilheid van de man, die op een gegeven moment zelfs exact voordoet hoe hij zijn nietsvermoedende geliefden heeft omgebracht. Het kost hen moeite om professioneel te blijven bij zoveel harteloosheid.

In september 2012 veroordeelde het Hof in Den Haag Leon B. in hoger beroep tot een celstraf van 25 jaar.

In dit artikel wil ik verder geen details van de reconstructie overnemen. Het gaat mij meer om de leegte die overblijft na een moord, niet alleen voor de directe nabestaanden van het slachtoffer. Zo zal de emotionele en harteloze manier van handelen de rechercheurs nog lange tijd bijblijven. Bij gebeurtenissen met zo'n grote impact is dat te verwachten. Maar waar wij nabestaanden niet bij kunnen- of misschien willen - stilstaan, is het leed dat de familie van de dader is aangedaan. Niet dat we daar nou zo'n boodschap aan hebben maar ook zij hebben weliswaar een moeder, toch?

Ter verduidelijking van de omvang van voornoemde 'leegte', citeer ik het verdere relaas van de twee rechercheurs die vooral tijdens het onderzoek een vrij intensief contact hadden met de zus en de moeder van de dader.

Kleinkind

"In dit soort zaken heb je te maken met twee families: die van de slachtoffers en die van de dader. De familierechercheurs spelen daar een heel waardevolle rol in. Maar zij bekommeren zich uitsluitend om de nabestaanden van het slachtoffer. Voor de familieleden van de dader is er vanuit de politie eigenlijk geen bijstand.

Dat vind ik wel een gemis. Zij zijn in feite ook slachtoffer. Die moeder heeft haar kleinkind verloren en de zus haar neefje. En het zal je als ouder maar overkomen dat je kind zo'n misdrijf pleegt. Dat ontwricht je hele leven. Daarvoor moet je ook oog hebben. Je kunt die mensen niet laten stikken." Uiteindelijk zocht de recherche contact met de crisisdienst in Rijswijk, die de moeder van B. bijstond. Zij en haar dochter wilden graag naar de begrafenis, maar durfden dat niet. De andere familie zag hen toch als de vijand. "We hebben nog geprobeerd te bemiddelen, maar tevergeefs". "Via een videoverbinding hebben ze de uitvaart uiteindelijk in een aparte ruimte bekeken."

Toch triest dit te lezen. Tja, de 'leegte' ten gevolge van moord is wel zo breed als dat ze diep is. De sporen die ze nalaat, zijn legio.

Rien Verbiest

Aandacht (gedicht)

*Aandacht is een
variatie van liefde.*

*Ze is een geschenk
dat je ontvangt
en geven kunt.*

*Ze is niet alleen op zichzelf gericht.
Ze ziet ook de ander.
Ze verspreidt licht.*

*Ze heeft fantasie
en is verrassend.
Ze haalt mensen
uit de schaduw.*

*Ze is attent en creatief.
Ze denkt aan wie gemist wordt.*

*Ze kan stil zijn.
Maar ook stem geven
aan wat vergeten wordt.*

Aandacht is voedsel voor de ziel.

Onmisbaar als de liefde.

Marinus van den Berg

DE RECHTSSTAAT BEDREIGD ?

Op donderdag 7 november 2013 is in de Sociëteit Vereniging te Haarlem een debatavond georganiseerd. De drie vertegenwoordigers van de trias politica - *wetgevende, uitvoerende en rechterlijke macht* - gingen in debat over het thema:

Wordt de rechtsstaat bedreigd?

De debatavond werd voorgezeten door Marieke Smit, seniorrechter van de rechtbank Noord-Holland. Op zaterdag 9 november doet het Haarlems Dagblad daarvan het navolgende verslag.

Rechter: 'We zeuren over veiligheid'

Haarlem * De opperrechter van Nederland vindt dat we eens moeten ophouden met het zeuren over onveiligheid in Nederland. Frits Bakker, voorzitter van de Raad voor de Rechtspraak: „Er is een hype aan de gang over onveiligheid. Het wordt een te dominante factor in dit land, terwijl we bijvoorbeeld hier in Haarlem in een heel veilige stad leven.” Die uitspraak deed oud-president van de Haarlemse rechtbank Frits Bakker donderdag tijdens het debat 'De rechtsstaat bedreigd?' in Sociëteit de Vereniging te Haarlem. In het debat waren de drie pijlers van de rechtsstaat vertegenwoordigd door SP-kamerlid Jan de Wit (wetgevende macht), burgemeester Bernt Schneiders (uitvoerende macht) en Frits Bakker (rechterlijke macht). Een driedeling van machten waar de Nederlandse democratie het al ruim twee eeuwen mee doet, maar die steeds meer ter discussie komt te staan. De rechtsstaat wordt volgens Bakker op dit moment vooral bedreigd door populisme. „De vluchtige kiezer zorgt voor grof schuurpapier tussen de drie machten. De regering en het parlement voeren een steeds scherper debat om die kiezer te trekken. Ze zijn niet bezig met het algemeen belang, maar met het elkaar afvangen van vliegen. Het gevolg is dat er bijvoorbeeld gekozen wordt voor symboolwetgeving. En dan bots je in je werk als rechter wel steeds meer met de politieke waan van de dag.” Zo dreigt volgens Bakker een van de belangrijkste basisprincipes van de rechtsstaat en de democratie - iedereen is gelijk voor de wet - onderuit te gaan. Bijvoorbeeld

ten opzichte van arbeidsimmigranten. Hij parafraseert de schrijver van Animal Farm, George Orwell. „All animals are equal. But Dutch animals are more equal than Polish.”

Burgemeester Bernt Schneiders stelt dat de afbrokkeling van het gezag de rechtsstaat op het spel zet. „Het volk is het regentendom beu. Het wordt tijd voor een gekozen burgemeester, gekozen rechters en juryrechtspraak: het huidige democratische stelsel piept en kraakt.” De oorzaak van de afnemende legitimiteit van de macht is volgens Schneiders de individualiseringstrend - 'We hebben overal recht op' – het stijgende opleidingsniveau en het feit dat we alles kunnen opzoeken en checken op internet. „Het gezag staat niet meer boven ons, maar naast ons. We moeten de deuren wagenwijd openzetten om een opstand van de burgers te voorkomen.

„Juryrechtspraak is volgens SP'er en voormalig advocaat Jan de Wit echter een slechte optie. „Ik heb een broer in de Verenigde Staten die om de zoveel tijd jurylid moet zijn. Het is een verplichting voor burgers. Maar hij wil het niet, en niemand wil het. Dan zie je net als op televisie zo'n advocaat voor de jury rondlopen om deze tot tranen toe te beïnvloeden. Dat moeten we hier in Nederland niet willen. Recht is zo ingewikkeld geworden, neem bijvoorbeeld DNA-bewijsvoering en in de invloed van statistieken. Dat kun je niet overlaten aan leken.” Volgens De Wit is de Nederlandse staat de grootste bedreiging voor de rechtsstaat. Hij richtte daarbij zijn pijlen op recente plannen van staatssecretaris Teeven. Zoals het onmiddellijk in werking laten treden van een celstraf, ook al gaat een veroordeelde in hoger beroep. „Een van de basisprincipes van het recht is dat je onschuldig bent tot het tegendeel onherroepelijk is bewezen.” De Wit leverde verder zware kritiek op de aangekondigde kortingen op rechtshulp. „Daarmee wordt de toegang tot het recht verslechterd. Als je de rechter niet meer kunt opzoeken, dan is er sprake van onrecht.” Een opvatting die werd gedeeld door een van de vele advocaten in de zaal. „Het is op dit moment al de stand van zaken dat mijn tarieven in sommige zaken al niet meer kostendekkend zijn.”

Jacob van der Meulen, HDCmedia

Veroordeelde moet beroep afwachten in cel
 19 september 2013. Verdachten die door de rechtbank minstens 1 jaar cel opgelegd krijgen, moeten straks direct hun straf ondergaan en komen niet op vrije voeten in afwachting van hun hoger beroep. Dat blijkt donderdag uit een wetsvoorstel van minister Opstelten en staatssecretaris Teeven. Het tweetal vindt het „voor de geloofwaardigheid van het strafrecht“ belangrijk dat een besluit van de rechter zo snel mogelijk wordt uitgevoerd en niet pas als het onherroepelijk is geworden. Strafrecht moet herkenbaar, krachtig en op maat zijn: daarvoor moeten zaken correct en snel worden afgehandeld en moeten straffen daadwerkelijk worden uitgevoerd, aldus het ministerie. Opstelten en Teeven pleiten ook voor een schadevergoedingsregeling voor verdachten die de gevangenis in moeten, maar in hoger beroep toch worden vrijgesproken. „Overigens geldt voor het overgrote deel van de verdachten dat hun eerste straf in hoge mate overeenkomt met de straf in hoger beroep“, benadrukt het ministerie.

‘Ook met levenslang kans op vrijheid’

24 september 2013. Gedetineerden moeten perspectief op invrijheidstelling hebben en dat hebben ze in Nederland ook, schrijft staatssecretaris Fred Teeven in antwoord op Kamervragen. Er is immers gratie mogelijk, zelfs voor mensen met levenslang. Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde eerder dat ook bij een levenslange celstraf uitzicht moet zijn op vrijlating. De staat moet daarvoor een procedure hebben. Die heeft Nederland dus, valt op te maken uit de brief van de staatssecretaris. In de afgelopen 10 jaar is maar eenmaal een gratieverzoek van een levenslanggestrafte ingewilligd en dat was wegens een terminale ziekte. Daarbij moet echter worden aangetekend dat er pas sinds de ingang van deze eeuw wat vaker levenslang wordt opgelegd. Er zitten in Nederland enkele tientallen mensen levenslang vast.

Straffen sneller en beter uitvoeren

3 november 2013. Om te voorkomen dat veroordeelden hun straf te laat of niet volledig ondergaan, of zelfs ontlopen, komt de regie

over de tenuitvoerlegging in handen van de minister van Veiligheid en Justitie in plaats van het openbaar ministerie. Doel is de organisaties in de uitvoeringsketen van strafrechtelijke beslissingen efficiënter te laten samenwerken om straffen sneller en beter uit te voeren en slachtoffers, nabestaanden, zorginstanties en gemeenten beter te informeren over de veroordeelde en zijn straf. Dit blijkt uit een wetsvoorstel dat staatssecretaris Teeven van Veiligheid en Justitie, mede namens minister Opstelten. De staatssecretaris lichtte het plan zondagmorgen toe bij WNL.

Pleidooi voor experiment met lekenrechtspraak

11 november 2013. Leken als 'bijzitters' naast professionele rechters. Daar zou eens mee moeten worden geëxperimenteerd, vindt een werkgroep van de Teldersstichting, het aan de VVD gelinkte wetenschappelijk bureau. De leken zijn volgens die ideeën overigens nadrukkelijk niet bedoeld als jury. Het vertrouwen in de rechtspraak is dan wel voldoende, maar het zou beter kunnen, zo stelt de organisatie. Minister Opstelten liet meteen weten weinig voor zo'n lekenexperiment te voelen. Hij heeft naar eigen zeggen weliswaar geen principiële bezwaren, maar de rechters in ons land zijn goed en er is nou ook weer geen vertrouwenscrisis. Een substantiële verbetering is volgens hem niet te verwachten na een experiment met leken.

Proef met mediation naast strafrecht

13 november 2013. Zes rechtbanken zijn woensdag begonnen met een uitgebreide proef met mediation naast strafrecht. In 400 strafzaken zal aan dader en slachtoffer worden gevraagd of zij met elkaar in gesprek willen, onder leiding van een mediator (bemiddelaar). Staatssecretaris Teeven (Justitie) gaf woensdag het startschot voor de pilot. De inzet van mediators is al goed gebruik in andere sectoren van de rechtspraak. Proeven met bemiddeling in het strafrecht kregen geen vervolg, totdat Openbaar Ministerie en rechtbank in Amsterdam een succesvolle proef hielden. Die leverde 26 mediations op. Amsterdam was „heel tevreden met dat resultaat“, zegt rechter Anne Martien van der Does, die de nieuwe pilots coördineert. In principe komen alle misdrijven voor mediation in aanmerking. Naast Amsterdam doen de rechtbanken

Rotterdam, Den Haag, Noord-Holland, Oost-Brabant en Zeeland-West-Brabant aan de pilot mee.

Recidive per tbs-kliniek vastgesteld

17 november 2013. Van elke tbs-kliniek is straks vast te stellen in hoeverre hun patiënten na behandeling weer de fout in gaan. Het succes van een kliniek kan dan meegewogen worden bij de inkoop van tbs-capaciteit bij de klinieken. Dat heeft staatssecretaris Teeven zaterdag aan de Tweede Kamer laten weten. De recidive van voormalige tbs'ers wordt al sinds de jaren 80 in kaart gebracht, maar per instelling waren de cijfers nog niet bekend. Tbs-klinieken kunnen niet zomaar met elkaar vergeleken worden omdat ze uiteenlopende soorten patiënten hebben. Een studie van het WODC, het onderzoeksbureau van het ministerie van Veiligheid en Justitie, laat zien dat met verrekening van de verschillen een vergelijking toch mogelijk is. Voor een kliniek komt er een voorspelling van de mate waarin ex-patiënten op vrije voeten toch weer in hun oude gedrag vervallen. Daarbij telt de zwaarte van de patiënten in een bepaalde kliniek mee.

Teeven: Belang kind voorop na partnerdoding ouder

18 november 2013. Een ouder die zijn partner heeft gedood, kan niet meer automatisch afdwingen dat hun kind hem in de gevangenis komt opzoeken. De rechter gaat zo'n verzoek eerst beoordelen en bekijken of het wel in het belang van het kind is. Dit maakte staatssecretaris Teeven maandag bekend.

Nu is het nog zo dat een minderjarig kind gedwongen kan worden om de vader (of moeder) op te zoeken in de gevangenis omdat die recht heeft op een omgangsregeling. Ook als een kind of de voogd dat contact helemaal niet wil omdat de ene ouder de ander heeft gedood.

Ming, na 507 jaar vermoord

15-11-2013

Hij werd geboren rond de tijd dat Columbus voet aan wal zette op het Amerikaanse continent. Toen de Slag bij Nieuwpoort plaats vond, was hij net een eeuw oud. Napoleon kwam en ging en hij leefde nog. Zelfs de eeuwwisseling maakte hij nog mee, tot in 2006 een Britse wetenschapper hem opdook, in de ijskast stopte en vermoordde.

We hebben het over Ming, een mossel die woonde in een baai in IJsland. Het is nu officieel: Ming was tot een paar jaar geleden het oudste mobiele levende wezen ter wereld. Was, want in 2006 stierf hij voor de wetenschap, toen hij in het kader van een onderzoek met vele soortgenoten van de bodem van de zee werd gehaald.

Toen werd al vermoed dat Ming oud was. De onderzoekers dachten rond de 400 jaar. Maar nu zeggen ze dat die schatting 'te haastig' is gemaakt. Nader onderzoek aan de universiteit van Bangor toont een zeer respectabele leeftijd aan. De ouderdom van mossels kan goed worden vastgesteld door het aantal laagjes te tellen waaruit de schelp is opgebouwd.

Omdat er in het geval van Ming nogal wat laagjes zijn, vertelden de onderzoekers zich de eerste keer. Een hertelling in het kader van een nieuw onderzoek bracht de hogere leeftijd aan het licht. Die wordt overigens bijna achteloos in het onderzoeksrapport genoemd. Ming zal nu worden gebruikt als een soort kalender om meer te weten te komen over het klimaat van de afgelopen vijf eeuwen.

Door Philip Dröge, www.fagt.nl

*Het verhaal van Ming staat in het vakblad
Palaeogeography, Palaeoclimatology,
Palaeoecology.*

BEELTENIS OP HET VOORBLAD

Honderden motoren met zijspan komen langs De Maaspoort op de DHG. Vele handjes van blijde gehandicapte kinderen worden uitgestoken voor een shake-hands met ons nabestaanden als geamuseerde toeschouwers.

Voorblad: Shake-hands (Rien)

WORDT VERWACHT in de COCON 2014:

Was het dat waard?

In 2014 komen we met een thema in de cocon genaamd: Was het dat waard? In vier afleveringen zullen personen worden belicht die allen zijn vermoord en waarop die themavraag van toepassing is. Zowel uit het oogpunt van de pleger als van uit het slachtoffer. Het antwoord lijkt logisch immers, wie is nou van mening dat het plegen van een moord waarde (nut) heeft? Toch lijkt het ons de moeite waard u dit voor te leggen.

Wordt vervolgd dus.

Uiterste datum kopij inleveren: 15 februari 2014

De eerste Cocon verschijnt op 15 maart 2014

JAARPROGRAMMA2014 VOVK

Lotgenotenbijeenkomsten

15 februari	lotgenotenbijeenkomst
29 maart	ALV + lotgenotenbijeenkomst
10 mei	lotgenotenbijeenkomst
28 juni	Familiedag
	ZOMERVAKANTIE
6 september	lotgenotenbijeenkomst
20 september	DHG 2014 Groningen
1 november	lotgenotenbijeenkomst
13 december	december/lotgenotenbijeenkomst

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Van het bestuur	Jan van Kleeff	2
DHG 2013 verslag	Paul Kuiper	3
Het verhaal van: Robiënna Reboe	Rien Verbiest	4
DHG verslag werkgroep	Annie Beerkens	6
Elke stad (gedicht)	Herman Verweij	6
Het is al zo lang geleden: Felicita Oostdam	Rien Verbiest	7
Wandelen, 7 september	Paul Kuiper	9
Ieder zijn mening	Paul Kuiper/Wil Vreeburg	10
Het altaartje	Gianna Vesters-Visentini Marcia Reboe	11
Wij herdenken	Onze kinderen	12
Pelgrimage 2	Rien Verbiest	23
Wraak of Vergeving	Rien Verbiest	18
Proefverlof	Frank van Dijck	20
De rugzak (gedicht)	Els IJspelder	20
Voor u gelezen	Rien Verbiest	21
Aandacht (gedicht)	Marinus van den Berg	24
De rechtstaat bedreigd	Jacob van der Meulen, HDC	25
Nieuwsflitsen		26
Agenda		28
Inhoud		--

